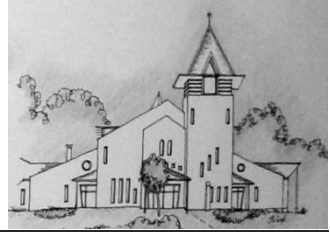

Hírlevél

A Budapest-Békásmegyeri Református
Egyházközség tagjainak

2015. április

„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóná lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

(Filippi 2,5-11)

Kedves Testvérek!

A napokban hallottam egy riportot, melyben egy sportedző úgy nyilatkozott, hogy csapata következő meccsén megelőgszik egy döntetlennel is...

Meglepett és el is gondolkoztatott ez a vélekedés. Érdeemes úgy küzdőtérre lépni, hogy az ember nem is akar győzni?

Érdeemes úgy fáradozni, hogy az ember a végén nem is akar munkája gyümölcsében örömmel gyönyörködni?

Érdeemes úgy sütni, főzni, hogy „mindegy hogyan sikerül, csak valami ehető legyen a végén”?

Érdeemes úgy számadásra indulni, hogy csak éppen átessek valahogyan az alsó küszöbön?

De még hit-világunkra nézve is kérdezhetnénk: érdemes úgy hinni, engedelmeskedni Istennek, hogy az ember valójában nem akar győzni és áldások birtokosa lenni?

Mindannyian tudjuk és tapasztaljuk is: ha az ember szívében nem születik elhatározás, döntés afelől, hogy győzni akar, akkor biztosan nem is fog.

Amikor megemlékezünk ezekben a napokban a názáreti Jézus életéről, akkor egy győzedelmes élet tárul fel előttünk.

Mi volt ennek titka?

Igénk szerint az Ő céltudatossága és engedelmsége.

Életét, emberek közötti szolgálatát haláláig meghatározta az az elkötelezett engedelmség, melynek alapja a mennyei Atya által, számára meghatározott célok betöltése volt.

Napról-napra, eseményről-eseményre vezette Őt az az elhatározás, hogy az Atya vele kapcsolatos céljait és akaratát teljes hűséggel végrehajtsa.

Így foglalja ezt össze Pál apostol: megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, megalázta magát, engedelmes volt mindhalálig. Majd pedig az Atya felmagasztalta Őt mindenek fölé.

Még kereszthalála sem volt tehát értelmetlen, hiszen éppen a halálig való hűsége által szerzett győzelmet a halál felett, melynek bizonyítéka az Ő feltámadása és mennybemenetele.

Ugyanis Jézus azzal a céllal jött a mi világunkba, hogy megtörje és legyőzze legnagyobb ellenségünknek, a Sátánnak és a halálnak erejét.

Győzni indult, engedelmsége révén pedig győztesen érkezett meg az Atya jobbára.

Élete emlékeztet bennünket arra, hogy Istennek jó, győzedelmes céljai vannak velünk is!

Kutassuk, keressük tehát hűségesen Isten velünk való céljait, s ha megtaláltuk, járjunk is Jézushoz hasonlóan engedelmesen azokban, mert ez a győzedelmes élet titka és garanciája is egyben!

Jézus Krisztus követői nem döntetlenre játszanak ebben a világban.

A mi Urunk győztes Úr! A mi hitünk győzedelmes hit!

Istennek való alázatos, céltudatos engedelmségünk – még ha szenvedéssel jár is – bennünket is a diadalmas feltámadás felé vezet!

Sípos Aba Álmos lelkipásztor

Magyarország és Hoogstede 2015. március 15-én legalább egy valamiben közös volt: mindkét területen fontos napra ébredtek az emberek. Az egyik nemzeti ünnepére, a másik pedig lelkipásztora búcsúztatására – legalább ugyanakkora készültséggel. Amikor a békásmegyeri református gyülekezet képviselőjében péntek este nem éppen rövid autóutunk után megérkeztünk templomukhoz, a villanyok még égtek bent, a vasárnapi szeretetvendégséghez az asztalok már álltak – nem is üresen. Aznap este már épp csak ahhoz volt erőnk, hogy befogadó családjainkhoz eltaláljunk. Álmos Hindrikék, én pedig a Köster család vendégszeretetét élvezhettem.

A szombat a helységgel és az ottaniakkal való ismerkedéssel, kapcsolatápolással telt. Álmos ugyan volt ott egyszer évekkel ezelőtt, így sok mindent és sok mindenkit már ismert, de én először jártam ott, így nekem szinte minden új volt. Reggel abban a csirketápüzemben kezdtem, amit Kösterék és

néhány másik család együtt vezet. A legidősebb Köster fiú, Henning az üzem minden szegletét bemutatta, és szemtanúja lehettem 12 tonna táp kamionba zúdításának is. A falu egyébként is ezer szállal kapcsolódik a mezőgazdasághoz, állattenyésztéshez, pl. Hindrikék is egy modern tehenészetet tartanak fenn. Ez meghatározója is életüknek, sokszor Isten gondoskodását, tőle való függésüket is így tapasztalhatják.

Dél előtt meglátogattuk Gerrit Jan Beukert, aki most a szomszédos falunak, Laarnak a lelkipásztora, de korábban 20 éven keresztül a hoogstedei gyülekezetben szolgált. Miközben bemutatta az ottani templomot, beszélt többek közt arról, hogyan próbálják elérni a faluba betelepült „unkirchliche” (nem templomos, vallástalan) hollandokat, de megtudtuk azt is, mitől „alt” az „alt-reformiert” (ó-református) egyház. Valójában újabb, mint az ottani református: akkor szakadtak ki, mikor az ottani reformátusok elvetették a Heidelbergi Káté több, mint felét. Akik elvben és gyakorlatban is az eredeti kálvini tanokhoz akartak visszatérni, azokból lett az „alt-reformiert” felekezet.

A hoogstedei gyülekezet is ehhez a felekezethez tartozik. Mára már újra sok mindenben közeledett egymáshoz ez a kettő, pl. Laarban vasárnaponként felváltva prédikál a két gyülekezet lelkipásztora az istentiszteleten.

Ebéd után Kösterék családfője (Hendrik) elvitt minket két lányukkal (Alinával és Joanával) együtt egy közeli középkori várhoz, Bentheimba. Az ott élő fejedelmeket – a jelenlegivel együtt – két okból is szerették, szeretik: ők biztosították emberileg a környéken a protestantizmus nyugodt terjedését, és mert közel álltak mindig is a hétköznapi emberekhez.

Este pedig vacsora után Hindrikéknél gyűlt össze az ún. „magyar csoport”, tehát az a nagyjából 15 fő, akik a békásmegyeri és a csillaghegyi gyülekezettel való kapcsolattartásért felelnek. Álmos bemutatta nekik a csillaghegyi parókiaépítésről szóló képes prezentációt, majd sok kérdést kaptunk gyülekezetünket és általában Magyarországot jelenlegi helyzetét illetően. Szívmelengető volt nagyfokú érdeklődésük.

Vasárnap mindenki izgatottan igyekezett a templomba, ami teljesen meg is telt. Szükség is volt így Christoph Heikens – a búcsúzó lelkipásztor – bevezető, megnyugtató szavaira: „ez egy teljesen normális istentisztelet, csak a vége lesz kicsit más”.

Az igehirdetés Jézus megdicsőülésének evangéliumbeli és a 2Péter 1:16-21-beli leírása alapján arról szólt, hogy nem mindegy, mit és mi alapján hiszünk el. Jézus életéről, kereszthaláláról és feltámadásáról szemtanúk vallottak, az ő szavai nem „mesék”, a benne való hit valóságosága pedig ma is tapasztalható. Isten ma is lépten-nyomon otthagyja „nyomait”. Ezt tapasztalta Christoph is feleségével, Mirjammal, az utóbbi 6 évben, amit ebben a gyülekezetben töltött. A gyülekezeti tagok „nyitott ajtajain és nyitott szívükön” keresztül, a beszélgetéseken, bátorításokon, az építő kritikán, meghallgatott imádságokon, de a nagy nehézségeken keresztül is – mind egy-egy nyoma volt Istennek, ami jelezte: érdemes benne hinni, vele élni.

Az istentisztelet szokásos liturgiája után köszöntések következtek. Megható pillanatok voltak ezek. Bár sok helyről lehetett szívgóást hallani, mégsem a szomorúság volt uralkodó, hanem inkább a hála – Christophék felé és Isten felé. Kreatív és bátor munkájukért, amivel gyakran új dolgok felé is nyitottak. A gyülekezet ötletes ajándékokkal mutatta ki feléjük háláját, szeretetét: egy karzati paddal, amiket nemrég székekre cseréltek, egy-egy csizmával és esernyővel, aminek az esős Ostfrieslandban veszik majd hasznát, esőálló babakocsival, aminek a nemrég örökbe fogadott kislányuk fog örülni, és így tovább. Énekeltek nekik a gyerekek, a kisifi, zenélt az általa alapított Musikteam fúvós, húros, ütős és billentyűs hangszeren, valamint a kórus több szólamban. Rövid beszédet mondott a gondnok és egy másik presbiter, a helybeli református lelkész, a polgármester, Gerrit Jan (a volt lelkipásztor és a zsinat elnöke), a helybeli általános iskola igazgatója, és végül a magyar testvérgyülekezetük lelkipásztora, azaz Álmos. Neki az egyik biztatása így szólt a gyülekezet felé: „Imádkozzatok, és bízzatok Istenben, mert ő szeret titeket, és nem hagy titeket lelkipásztor nélkül.” Az ezért való könyörgés nem csak az ő feladatuk, hanem testvérgyülekezetként a mienk is.

Christoph is készült ajándékkal a hoogstedei gyülekezet számára: egy modellhajóval, ami a gyülekezet életét jelképezte és aminek Christoph intése szerint nem a lelkipásztor a kormányosa, hanem a presbitérium – így a hajó továbbra sem marad kormányos nélkül. A másik egy képeslap volt, amin a gyülekezeti családok ajtóinak fényképei voltak láthatóak, és amiből minden család kapott.

Míndezeket gazdag szeretetvendégség követte, majd a takarítás. Délután ismét a Köster család gondoskodott arról, hogy véletlenül se unatkozzunk: ezúttal a közeli tőzegtelepet jártuk be.

Mínd az oda- mínd pedig a hazautunk gondmentes volt, amiért szintén Istennek tartozunk hálával. Mint ahogy az egész hétvégéért, hogy részesei lehettünk testvérgyülekezetünk életében e fontos pillanatnak.

Kedves Gyülekezet!

Az idei évemet Angliában, egy Lee Abbey nevű helyen töltöm. Ez egy keresztény konferencia- és üdülőközpont Anglia délnyugati szegletében, a tengerparton, minden nagyvárostól távol.

Az év minden időszakában jönnek ide vendégek, hogy meghallgassák a meghívott, vagy itt dolgozó

előadókat, hogy megcsodálják Isten kreativitását a természetben, hogy eltöltsenek egy csendes hetet, hétvégét a gyülekezetükkel. A konferenciák és a csodálatos környezet mellett a hely varázsához az itt dolgozó keresztény közösség is hozzájárul. Ugyanis szinte mindenki önkéntesként dolgozik itt, mindenki keresztény, a többség 20 és 30 év közötti, és elsősorban nem munkatársak, hanem egy gyülekezetet alkotnak. Ennek a gyülekezetnek lettem a tagja most én is egy kis időre.

Miért jöttem ide? Már rég óta foglalkoztat a gondolat, hogy szeretnék egy kis időt külföldön tölteni, tavaly az egyetemem befejezése után pedig nyilvánvaló volt számomra, hogy ezt az időt keresztény közösségben szeretném tölteni. Mivel az egyetem mellett nem volt túl sok szabadidőm, így mindenképp olyan helyet kerestem, ahol a körülmények adottak, hogy több időt tölthessek Istennel, hogy növekedjek hitben és ismeretben. Egy ismerősöm mesélt Lee Abbeyről, és úgy éreztem, ez pont olyan hely, amit én keresek, szóval úgy döntöttem, jelentkezem.

A konyhán dolgozók közé vettek föl engem, aminek nagyon örültem, mert a sütés-főzés mindig is közel állt a szívemhez. Itt napi 8-9 órán keresztül kemény fizikai munkát kell végeznünk (nekem legalábbis kemény, mert eddig minden időmet az iskolapadban töltöttem).

Vasárnap csak 3 órát dolgozunk, és minden héten emellett még egy szabad napunk van, illetve minden hónapban kapunk egy plusz szabadnapot. A konyhai munka mellett mindenkinek el kell töltenie 5 étkezést a vendégekkel, ahol a mi feladatunk az étel felszolgálása. A heti kötelességeink közé tartozik még két este eltöltése a vendégekkel, illetve kávé és tea felszolgálása, vagy segítség az érkező vendégeknek a csomagjaikkal.

Elsősorban azért vagyunk itt, hogy Istennek szolgáljunk és az ő szeretetét mutassuk meg az ideérkezőknek. Ez nem mindig könnyű, sokszor az ember nem érzi úgy, hogy mosolyogni lenne kedve, de akkor is udvariasnak, kedvesnek kell lenni, s hogy őszinte legyek, nem minden vendég maga a megtettesült kedvesség, sőt...

Néha viszont Isten megáld minket nagyon kedves emberekkel, akik minden ok nélkül nagyon nagy szeretetet mutatnak felénk. Ők Isten ajándékai számunkra. Amiben Isten a leginkább megmutatja a szeretetét, az az itteni keresztény közösség.

Számomra nagyon jó látni, hogy különböző templomokból, különböző országokból sok fiatal van itt, más-más családi háttérből, különböző korosztályból, anyagi helyzetből, de egy valami közös, mindnyájunkban (vagy legalábbis a többségben) ég a vágy, hogy szolgáljuk az Úr Jézus Krisztust.

Nem mindig könnyű szeretetben hordozni egymást, de lassan megtanulja az ember elfogadni a másikat, akkor is, ha különbözőünk, és tényleg annyit tanulhatunk egymástól. A munkába is néha belefásul az ember, de mindig van valaki, aki

emlékeztet, hogy nem magunknak vagy másoknak akarunk tetszeni, hanem Isten jótetszését keressük szolgálattunkkal.

Kevés szabadidőnk is van, ezzel mindenki úgy gazdálkodik, ahogy szeretne. Van lehetőség kis csoportokban Bibliát olvasni és együtt imádkozni, ez nagyon jó – különösen az, ha hosszú távon láthatjuk, hogy amiért hónapokon át imádkoztunk, azt Isten meghallgatta. Sok bolt nincs a közelben, de minden héten egy kisbusz elviszi a vásárolni kívánókat a legközelebbi nagyvárosba. Kirándulni nagyon könnyű, ugyanis elég kilépni a házból és máris a természetben találja magát az ember. Elég sok szabadságunk van, így bejárhatnánk Angliát, ha szeretnénk, de az utazás itt nem olcsó és sok pénz sem kapunk a munkáért, szóval okosan kell gazdálkodnunk.

Úgy érzem, Isten nem véletlenül küldött engem ide, nagyon élvezem itt az életet, bár nem mindig könnyű, mindig van, aki átsegít a nehézségeken. Aki idejön, annak sokat nő az önbizalma, de leginkább az Istenbe vetett bizalma. Növekszik szeretetben, életre szóló barátságokat köt, és jobban megértheti, megélheti, mit is jelent Isten gyermekének lenni.

Gyülekezeti kirándulódsi

Horváth Nándor

„Lelkemet felüldíti, igaz ösvényen vezet az Ő nevéért.” (Zsolt. 23,3)

Kedves Testvéreim!

Havonkénti gyülekezeti kirándulásainkról szeretnék egy rövid összefoglalót írni részletekre. A túlélőtúrák bevezetésének ötlete a gyülekezetben kicsit már régebben megfogalmazódott bennem, de pici babákkal körbevéve nem jutottam el a tettek mezejére. Most, hogy

már gyerekeim megöregedtek, az Úr felerősítette bennem a buzgalmat. Így a 2014-es gyülekezeti héten megbeszéltek alapján minden hónap első szombatján a délelőtti órákban kirándulást szervezek, jellemzően a környéki hegyek-völgyek között. A kirándulásokon megteendő távolság 10 km alatt

marad, és a szintkülönbséget is próbálom az elfogadható keretek között tartani. Minden kiránduláson igei alkalomra is sor kerül kb. 15-20 percben.

2014. szeptember: az első kirándulásunk, mely meglepő a Budai hegységbe vezet, amelyről pár záró gondolatot egyik kedves túlélőnkől (Horváthné Virt Kata) veszek:

„A kirándulás nemcsak szemet, hanem lelket gyönyörködtető volt: nagyon értékes beszélgetésekre volt lehetőségünk egymással. Jó volt a testvéri közösséget megélni, jobban megismervén így egymást. A kirándulás eredményei: 5,5 km könnyű séta és Gizi néni gombával teli szatyra. Külön elismerést érdemel Róza és Zsiga, akik egyszer sem kéredezkedtek szülői – vagy fogadott nagymamai ölje a túra során.”

2014. október: második kirándulásunk, hogyhogy nem a Budai hegységbe vezet, természetesen egy másik részére. Körút Fenyőgyöngyétől fel a siklóernyősök ugróhelyéig, ahol a köd miatt a kilátás nulla. Innen Hármashatár-hegy (továbbiakban: HHH) csúcs, majd kiskörrel vissza Fenyőgyöngyéhez.

A megerőltető kezdés után egyéb okok miatt pár hónap szünet következett, hogy aztán:

2015 februárjában belecsaptunk a lecsóba. Jági tanösvény Pilis-szentiván mellett. A nap sütött az útvonal kicsit sáros, kicsit fagyos, hó is volt, és Berta lába kicsit megfagyott. Ide még vissza kell jönnünk, kicsit melegebb időben. Nagyon szép, hangulatos útvonal.

2015. március: tippünk se lehet, hogy hol kóvályogtak már megint ezek a testvérek? Na jó, megmondom, Budai hegység, egy újabb verzió. Mentünk erre, aztán arra, így elértünk a HHH reptérre, ahol éppen nem repkedett senki. Viszont sokan futkároztak, volt, aki a kutyák előtt, volt, aki a kutyák után. Nem mindegy! Mivel érkezésünk előtt a fogadóirodák bezártak, megindultunk felfelé az erdőben, ahol az ónos eső kártékony hatásainak

szemlélése következett. HHH gerincre felérve elindulhattunk Fenyőgyöngye irányába.

Eddig ennyi fért bele, az általános tudnivalókhöz még hozzátartozik, hogy kisebb időjárási nehézségek esetén a kirándulást megtartjuk, komolyabb cunamik, földrengések, hegyomlások, lavinák, tűzvészek, múhold és meteor becsapódások, árvizek és egyéb természetes, illetve mesterséges katasztrófák miatt az útvonalat esetleg módosítjuk. Tartsuk szem előtt a Brit szigeteken élő testvéreink kirándulásukhoz való viszonyulását: „Esik az eső, induljunk el, lehet, hogy jó idő lesz.”

A következő alkalom **2015. május 2-án**, szombaton lesz, ismét Pilis-szentivánon, a Jági tanösvényen. További részletek a templom előterében elhelyezett falíújságon, ill. a honlapon található.

Szeretettel: Horváth Nándi

Bemutatkozik a baba-mama kör

Sípos Aba Álmosné Mónika

A baba-mama kör kisgyermekes édesanyák összejövetele Isten Igéje körül. Az adott igeszakasz megbeszélése közben természetesen sok egyéb kérdés is felmerül Istenről, magunkról, gyereknevelésről, stb. – melyekre igyekszünk választ találni. Időpontja: minden héten, csütörtökön 9:30-kor.

Néhány gondolat a résztvevő édesanyáktól:

„Életünk minden szakaszában Isten kell, hogy a legfontosabb legyen a számunkra. Igen könnyű erről megfeledkezni éjjel-nappal törődést igénylő kisgyermekünk mellett. A baba-mama körös beszélgetések segítenek újra és újra visszatalálni Istenhez. Segít az Úr áldását megtapasztalni a gyermeknevelésben. Miközben az ige köré gyűlünk, a kicsik vidáman játszanak. Nagy érték az is, hogy a többgyermekes anyák jó tanácsokkal segítik kezdő anyatársaikat.”

„Nehéz és felelősségteljes a szülői feladat, és gyakran merülnek fel kérdések az emberben. Jó, ha ezt olyanokkal oszthatjuk meg, illetve

olyanokat hallgathatunk meg, akik szintén Isten szerint hitben és hitre igyekeznek nevelni gyermekeiket. Számomra a baba-mama körös délelőtt nagyon sokat jelent: feltöltődés, kikapcsolódás; az ott felmerülő gondolatok segítenek megtalálni a helyes utat a mai zűrzavaros világunkban, továbbá a hit és a szeretet fontosságát hangsúlyozva erőt, útravalót ad az egész életre, amelyet a családom felé is közvetíthetek.”

„A baba-mama kör nem csupán egy játszóház a kisfiamnak, hanem lelki felfrissülés nekem, hétről-hétre. Amellett, hogy Isten Igéjéről szóló beszélgetéseink során hitem sokat mélyült, sok gyakorlatban hasznosítható nevelési praktikára tettem szert a tapasztaltabb anyukák jóvoltából. Ez egy hihetetlenül vidám, közvetlen és sokszínű társaság, ahol úgy érzem az a leglényegesebb közös bennünk, hogy egészséges, hitben élő felnőtt szeretnénk faragni gyermekeinkből, Isten vezetésével.”

„Minden héten várom a csütörtököt. Négy gyermekünk ellátása mellett sikerült beilleszteni ezt a gyülekezeti alkalmat az életünkbe, szabaddá tudtuk tenni ezt a délelőttöt és nem tervezünk semmit erre a napra.

Elsősorban a személyes kapcsolat a gyülekezeti tagokkal teszi meghitté az alkalmakat. A felolvasott igeszakasz megértése könnyebb így, hiszen azonnal lehet reagálni rá, válaszokat kapunk kérdéseinkre. Ezek a megbeszélések, vélemények, hozzászólások segítik az ige értelmezését. Az alkalmak lehetőséget adnak arra is, hogy a gyülekezeti tagok jobban megismerjék egymást, részt vehessenek egymás gyermekeinek cseperedésében, tanácsot adhassanak a hitben való neveléshez. Persze, ahogy összegyűlt asszonyok között szokás, rögtön elkezdünk főzni, sütni, befőzni, jönnek az ötletek, praktikák.

Az idősebb generáció is fontosnak tartja ezt a találkozást: néhányan közülük áldozatos szolgálattal felügyelnek a gyermekekre, mialatt mi édesanyák beszélgetünk.

Sok erőt ad, hogy a többi anyuka is hasonló problémákkal küzd a mindennapokban. Biztatjuk egymást, hogy kérdéseinkkel bátran forduljunk Istenhez. A meghitt léggör segít bennünket abban, hogy megnyilvánuljunk egymás és magunk előtt, szembenézzünk problémáinkkal és hálát tudjunk adni gyermekeinkért, családuknkért, közösségünkért.”

Az alkalom kötetlen, rugalmas, hiszen a gyermekek is körülöttünk vannak.

Gyülekezeti nyári hét, - avagy: Csendes-e a Csendeshét? H. Sz.

Sokakban furcsa elképzeléseket kelthet ez az elnevezés. Nem kamalduli szerzetesek módjára szótlanágban töltött hétről van szó és nem is ájtatos manók táborozásáról. A fenti és más hasonló félreértések elkerülése miatt készül ez a cikk.

Többen kérdezik, miért ismét Novára megyünk. A válasz roppant egyszerű, ennyi pénzért, ilyen szolgáltatást nem tudunk ennyi embernek máshol biztosítani.

A megszokott színvonalból visszavenni, nem hisszük, hogy bárkinek a tetszésére lenne. Nem országjáró túrára indulunk, és hogy most is ugyanaz a hely, nem zavarja az együtt töltött napok jó hangulatát, egymás és az ige jobb megismerését.

Akinek igénye van egyéb látnivalókra, az sincs akadályoztatva a közelben vagy távolabb levő úti célok felkeresésében. Az elmúlt évek alatt a tulajdonossal és a személyzettel jó kapcsolat alakult ki, olyan mintha „haza mennénk”, és eddig minden évben volt meglepetésük is a nyaralók számára.

Az elszállásolás két-háromágyas szobákban történik, két szobához tartozik egy fürdőszoba WC-vel. Jól bevált a svédasztalos reggeli, ahol a jobb étvágyal megáldottak jól megalapozhatják a napot. Pár éve nem egyéni, hanem kiscsoportos napi igetanulmányozással folytatódik a nap. A délelőtti, lelkészünk által tartott előadás anyagát, szervezett, vagy önszerveződő csoportokban beszéljük meg ebédig.

A délután a szabad programoké. Lehet az ÁNTSZ által bevizsgált tóban fürödni, csónakázni, kerítésen belül és kívül sétálni, pihenni, kicsit kirándulni és sok lehetőség van a sportolásra is. Helyben van foci és strandröplabda pálya, lehet kosárra dobálni és van már egy erdei tornapálya is. A

kisgyerekeknek külön kiépített „beach” részük van, birtokba vehető egy hajó, játszótér is rendelkezésükre áll. A nap erejétől félőknek az erdő és a kerti szaletlik adnak védelmet.

Lelkes testvéreink szervezett programokkal is szokták segíteni a szabadidő tartalmasabb eltöltését. Vacsora után rövid esti alkalom következik, majd beszélgetésekre, társasjátékozásokra, közös éneklésekre is marad egy kis idő lefekvésig.

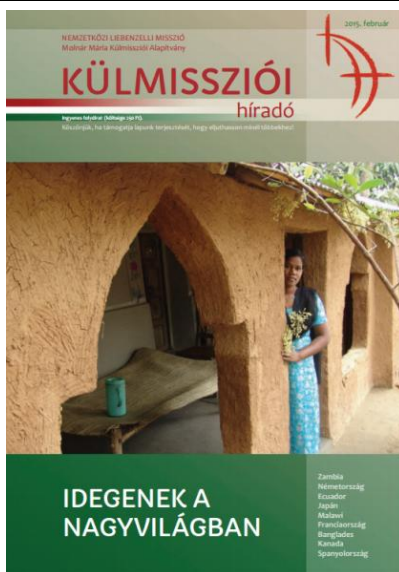
Mіндеzt, aki nem hiszi, járjon utána a www.csicsergo.hu weboldalon, illetve a gyülekezeti honlapon.

Ketten, hárman, négyen, öten

Jakabné Pöttyi

2011 szeptemberében Pasaréten Sípos Alpár Szabolcs előadását hallgattuk, és egy Ecuadorról szóló filmvetítést néztünk meg Pásztor Gyöngyivel. A szünetben Szabolcs segítséget kért a „Külmisziói Híradó” c. külmisziós újság csomagolásához. Egymásra néztünk Gyöngyivel, és mindketten jelentkeztünk.

A csomagolás Remeteszőlősnő, a Keresztes családnál történik, minden második hónap az első szombatján. Októberben Gyöngyi még egyedül ment, de decemberben már én is vele tartottam. Egy év múlva Szekrényesiné Emőke is

csatlakozott hozzánk, akit Simonné Erzsike, majd Kempelen Ági követett.

A gyülekezetbe 30 darab újságot hozunk, az iratmissziós asztal mellett van letéve, ingyen elvihető.

Kedves Testvérek! Vigyétek az újságokat jó szívvel, mert fontos, hogy kitekintést kapjunk arról, hogy a világ más részein élő hívőknek milyen a sorsuk, milyen nehézségek között élnek, melyek az örömeik-bánataik. Így jobban tudunk a magyar és külföldi misszionáriusokért imádkozni, illetve ha Isten arra indít, támogathatjuk is őket.

Az újság archívuma olvasható a misszió weboldalán is: www.liebenzell.hu

„Ez, amit mi teszünk, csak egy csepp a tengerben, de e nélkül a csepp nélkül szegényebb lenne a tenger.” (Teréz anya)

Beszélgetés tea mellett...

Kissné Ildikó

Minden hó harmadik vasárnapján, az istentisztelet után, teával várjuk kedves testvéreinket a gyülekezeti terembe. Ezen az alkalmon lehetőségünk van jobban megismerni egymást. Megszólítani, nevét megkérdezni a csak „látásból” ismerteknek. Jó lehetőség ez a hallott Igéről beszélgetni, mi az, ami megragadott, elgondolkodtatott bennünket. Ha ismerjük egymást, arra is fény derülhet, hogy kinek van szüksége valamilyen segítségre, együtt imádkozásra.

Gyertek Testvérek, mindenkit szeretettel várunk!

Reggeli zsoltár

Éjjel esett.

Fűzfánk ágán az esőcseppeket
gyöngyökként fűzte fel rá az idő.

A fűszálon sok harmatcsepp remeg,
fürdőzik rajt' a nap, korán kelő.

Fütyül a fán a feketerigó.

Tavaszi zsongást hallani de jó.

Szívem spalettáit sarkig tárva
megcsendül lelkemben jókedv és hála.

Boldogan mondom én is zsolozsmám,
duettben szól a reggeli zsoltár.

Kiss Józsefné Zsóka

Épül a csillaghegyi parókia

Ábrahám Péter, építész tervező

Nagy örömmel számolhatok be arról, hogy a csillaghegyi parókia építés immár a befejező építési-szerelési munkálatok szakaszába lépett.

Az építést több éves előkészítés előzte meg. A templom mellett meglévő régi parókia épület a sokgyermekes csillaghegyi lelkész család élettereként egyre szűkösebbnek bizonyult. Először a régi parókia épület tetőtér beépítésének gondolata merült fel, de az épület műszaki adottságai, elavult szerkezeti állapota, és az építési szabályok korlátai, ezt nem tették lehetővé. Ezért a gyülekezet presbitériuma új parókiaépítés mellett döntött.

Az épület kialakítására több tervváltozat is készült, eredetileg passzívház gondolata is felmerült. Ezt a magas bekerülési költségek miatt el kellett vetni, de a végleges terv készítése során is fontos szempont volt egy energiatudatos, minél kisebb költséggel üzemeltethető, ugyanakkor beruházási költségeiben optimalizált épület létrehozása.

Az épület földszint + tetőtér beépítéses összesen 160 m² hasznos alapterülettel. A földszinten elsősorban a nappali funkciót szolgáló helyiségek, ill. a szülői háló, az emeleten a gyermekek hálószobái és mellékhelyiségek helyezkednek el.

A maximált építési költségkeret miatt nem volt könnyű építési vállalkozót találni, így végül az épület kivitelezése 2014. szeptember második felében indult meg. A kivitelezést megbízott

műszaki ellenőr felügyeli és szükség esetén tervezői művezetés is segíti.

Az építés látványos gyorsasággal indult, október közepére már álltak a földszinti teherhordó falak, majd a hónap végére elkészült a monolit vasbeton födém. Az épület még karácsony előtt tető alá került. Január végére megépültek a válaszfalak, februárban elkészültek a gépészeti és elektromos alapvezetékek szerelések, a tetőtéri hőszigetelés és gipszkarton burkolás. A homlokzati nyílászárók március elején kerültek be, majd a belső vakolás is elkészült. Jelenleg a fűtés, víz és csatorna vezetékek szerelése folyik.

A csillaghegyi gyülekezet nagyon hálás gyülekezetünk, összesen egymillió forintos adományáért. A 2014 októberében átadott félmillió összegét a födémépítéshez, a decemberben átadott újabb félmillió összegét a tetőfedéshez használták fel. Adományunk a teljes építési költség mintegy 2,5%-át teszi ki, ami tudva azt, hogy a beruházási költség sokfelől érkező adományokból gyűlik össze, jelentős összegnek számít.

Számomra az is hálaadásra ad okot, hogy az egykori anyagyülekezetünk sokirányú támogatását, ami templomunk és parókiánk építésére gyűjtött adományokban is megnyilvánult, mi is hasonlóképpen viszonzhattuk.

Képeket és további beszámolókat a csillaghegyi gyülekezet honlapján vagy a www.csillaghegy.parokia.hu weblapon találhattok.

Érdeemes ránézni!

Beszámoló Kárpátaljáról

Seida Zoltán

Sokat hallani mostanság nálunk is Kárpátaljáról, az ottani magyarok nehéz helyzetéről. A háború kapcsán most kicsit jobban rivaldafénybe kerültek ők. Bár csak rövid időt töltöttem náluk, és csak néhány határmenti faluban jártam, leírom azt, amit tapasztaltam, láttam, hallottam. Azért is, hogy aki imádságban akarja hordozni őket közülünk, tudja talán kicsit jobban, miért is lehet.

A február 20-22-i hétvégén utaztam ki, hogy meglátogassam a Lőrincz családot, és találkozhassem néhány fiatallal is, akiket korábban ismertem meg. Lőrincz Attila Nevetlenfalu, Akli és Újakli falvainak lelkipásztora. Felesége, Krisztina fő támogatója ebben a munkában. Két gyereket nevelnek, a 7 éves Dórit és a 2 éves Józsefet. 2010-ben ismertem meg őket, amikor utoljára segédkeztem az aklihegyi nyári táborban.

Ide kárpátaljai falvak hozzák gyermekeiket táboroztatni, a nyár szinte minden hetén, hetente 2-3-4 falu. Korábban a pasaréti református gyülekezet támogatta ezeket a táborokat mind szolgálókkal, mind pedig anyagiakkal, mára már önállóan végzik a szervezést ezeknek a falvoknak a lelkészei, gyerekmunkásai. Így ismertem meg tehát én is őket, és mivel hálásan gondolok vissza mindig ezekre a táborokra, ahol sok gyereknek volt lehetősége hitre jutni, kíváncsi is vagyok mindig a folytatásra.

Az odaút kissé kalandosra sikerült, ki is futnék a helyből, ha leírnék minden részletet, így csak annyit említek, hogy jó volt tapasztalni a határmenti Tiszabecsi Cigány Baptista Misszió tagjainak és az egyik nevetleni gyülekezeti tag cselekvő hitét, szeretetét. Beszélgetésekre is akadt idő bőven ezzel a gyülekezeti taggal, aki mesélt nekem sok megrázó történetet nagy mélységből jött emberekről, alkoholistákról, narkósról, csempésről, akik az ottani falvakból származtak, és akik Jézussal találkozással nyertek szabadulást. Ő maga is a csongori misszió munkája révén tért meg, amely a térségben igen aktív, mindenki tud róla. Id. Pocsai Sándor, egy élő hitű református lelkipásztor vezeti ezt, aki a dömösi Kékkereszt Misszió nyomán indított el erre a munkára.

A szombati nap jó sűrű volt. Kirándultunk egyet Lőrincz Attilával, kislányával, Dórizsával, és még két falubeli fiúval. Mire visszaértünk, már gyülekeztek az ifjak, a környékbeli faluknak ugyanis egy ifi-találkozót szerveztek erre a délutánra. Több mint 50 fiatal érkezett erre az

alkalomra 4-5 faluból. Jó volt velük találkozni, bár közülük már csak néhányat ismertem a korábbi táborokból.

Az ifit egyébként ebben a faluhármasban most próbálják újraindítani. A közeli Gyulán és Aklishegyen viszont aktívan működik, innen is érkeztek a legtöbben. Egy áhítattal kezdtük a programot, az 1. thesszalonikai levél alapján arról szóltam és igyekeztem kérdegetni is őket, hogy miért is különlegesen fontos a mi hitünk. Játszottunk is – ami a nagy létszám és a terem szűkössége miatt azért nem volt egyszerű, majd vacsorára a presbiterek által főzött birkaagulyást fogyasztottuk el. Jó volt látni ebben az együttműködést, a vacsorára valót is úgy adta össze egyik-másik gyülekezeti tag – ki a zöldséget, krumplit, ki a húst hozta, egy néni pedig mosogatni jött segíteni Krisztinának.

Este takarítás után tudtunk kicsit leülni Attilával és Krisztinával beszélgetni. Amivel még most is sokat küzdenek, az a környéken jelen levő okkultizmus. Minden falunak megvan a boszorkánya, akihez sokan járnak a faluból, a diákok közt divat a szellemidézés és egyebek.

Azon a délutánon is, amikor mi kirándultunk, Krisztinát egy fiatal fiú látogatta meg, akit szülei már gyerek kora óta beavatták mindenféle okkult dologba, és aki már több ideggyógyintézetet megjárta skizofrén állapota miatt, és szabadulni akar. Vasárnap délutánra pedig Nagydobronyba hívták meg Attilát és Krisztinát az ottani líceumba, hogy tartsanak előadást a témából, beszélgessenek, imádkozzanak azokkal, akik ezt igénylik, mert ott is hasonló gondokkal küzdenek. Ők ezt nagyon komolyan is vették, böjtöléssel, imádsággal, lelki testvéreikkel beszélgetve készültek.

Utólag kérdeztem őket, hálásak voltak az alkalomért, sokan voltak nyitottak, jöttek őszintén hozzájuk, Istenhez, diákok és nevelők egyaránt. Mellettük van az, hogy sokan ismerik és szeretik őket a környéken, ők is sok mindenkit ismernek, és főként, hogy a legjobbhoz fordulnak erőért, bölcsességért, az Úr Jézushoz.

Ennek a családnak az anyagi helyzete egyébként megnyugtató, nem szenvednek szükségét. De nem így van ez sok más családdal. Egyre többen járnak a parókiára is koldulni ételt gyerekek, édesanyák. Talán ha majd megkezdődnek a földeken a munkák, akkor javulhat a helyzet, az többeknek ad munkát.

Vittem a gyülekezetünktől adományt is az ő gyülekezeteik számára. Nagyon hálásak voltak érte, a forint számukra most különösen is sokat ér a saját romló pénzüikkel szemben. Rezsire, a parókia gyülekezeti termékének felújítására (ahol az ifi is volt) tervezik költeni, valamint a nevetleni templom elromlott kazánjának felújítása is megfordult fejükben.

A katonai behívásokat ezekben a falvakban eddig többnyire ügyesen elkerülték, de amikor a falu hegyi részén (Aklihegy) jártunk

kirándulásunkkor, jött velünk szembe olyan férfi, akiről beszéltek, hogy máshonnan bujdosott el oda, hátha ott nem keresik.

Vasárnap az istentiszteleteken az igehirdetés Lázár feltámasztásának történetének különösen is erre a mondatára koncentrált: „Uram, íme, akit szeretsz, beteg.” Többek közt erre a lelkületre kaptunk buzdítást, hogy Jézushoz, és ilyen bizalommal vigyük betegjeinket, vagy bármi módon szenvedő családtagjainkat, testvéreinket. Tudva az ő szeretetét, még ha nem is minden úgy történik, hogy azt mi értenénk.

Nevetlenben és Akliban van igazán templomuk, Újakliban egy bolthelyiséget vettek meg néhány éve, amit imaházzá alakítottak, és ott voltak az istentiszteletek. Most átmenetileg a régi iskolában tartottak istentiszteletet, ami már sajnos bezárt, mint iskola. Egy kisebb templomot terveznek a bolt helyére, a munkálatok már meg is kezdődtek. A gyülekezet által fenntartott iskola Akliban működik.

Összességében hála van bennem azért, hogy láthattam most is: Isten ezen a vidéken is jelen van, hív el magának, új életre embereket.

Személyes bizonyágtétel *Trippon László és Tripponné Molnár Andrea*

Andi: A megtérésnek minden ember életében vannak előzményei. Utólag sokszor talán mi magunk is csak a pillanatra fókuszálunk, de a környezet is főleg erre kíváncsi. Pedig az Isten által kiválasztott ember élete a nagy fordulat előtt is tanulságos. Pál apostol életét sem a damaszkuszi úttól érdemes megfigyelni, hanem a neveltetését, jellemét is vizsgálni kell, sőt jelen volt István megkövezésekor is, ezek mind Isten csodálatos előkészítései. Ő pontosan tudja, hogy kit hol kell csiszolni, megtörni, tudja, hogy milyen tulajdonságainkat fogja az Ő szolgálatába állítani.

Az első vallásos észleléseim ovis-kisiskolás koromhoz köthetők. Anyai ágon katolikus, apai ágon református családból származom. Szüleim elváltak, így anyukám és főleg nagymamám vallása hatott rám a korai években. A maguk babonás, főként emóciókra épülő hitvilágával talákoztam először. Mama mindig vitt magával a templomba és áhítattal beszélt „Jézuskáról”, mutogatta Őt a szobronon, szentképeken. Ha jó kislány voltam, ajándékba kaptam kis

szenképet, ami azt ábrázolta, hogy Jézus őrzi a gyerekeket, ha veszély leselkedik rájuk. Istenről annyit tudtam meg, hogy a jókat megjutalmazza, a rosszakat megbünteti. Teljesen természetes volt számomra, hogy a világot Isten teremtette, az Ő fia Jézus, de ez az egész megmaradt a templomok tömjén szagú világában, szobrokban, képekben.

Milyen életet éltem kamaszlányként? Meglehetősen világít. Fontos érték volt számomra a tudás, az emberi akarat, amivel azt gondoltam, hogy irányíthatom, kézben tarthatom a sorsomat. Mindennek én voltam a közepén, úgy tartottam, hogy nincs lehetetlen feladat, csak tehetetlen ember... Persze vasárnap jártunk templomba és az orvosi egyetem éveit is csak csodáltam Isten tökéletes világát, hogy minden sejtre mekkora gondja van. De az Úr ennél sokkal többet akart velem közölni!

A nagy fordulatot úgy hozta el számomra, hogy teljes létbizonytalanságba taszított. Anyuval, húgommal és akkor már Lacival együtt éltünk egy nagyon szép és értékes lakásban, a Váci utcához közel. Anyu a tetőtér felé való bővítéshez magánszemélytől vett fel hitelt, akkor még nem adtak a bankok kölcsönt (90-es évek eleje). Sajnos nem bírta a kamatos kamatokkal folyamatosan fizetni a hitelt, így minden ingóságunkkal együtt a lakást egy meghatározott dátumig oda kellett adnunk az uzsorásnak. Az én mindent kézben tartó világomba, egy új érzés költözött: a félelem. Félttem a közelgő dátumtól, a jövőtől, mert az egész életünk összeomlani készült.

Azon a Húsvéton szokatlanul nagy hatással volt rám a szenvedéstörténet és a feltámadásra való emlékezés. A pap szájából pedig meghallottam azt az ígét, ami megváltoztatta az életem irányát: „Mért keresitek a holtak közt az élő, nincs itt, hanem feltámadott.” (Lk 24,5). Ismertem a húsvéti történetet, sokadszorra hallottam már ezt az igehelyet is, de csak akkor értettem meg, hogy Jézus egy élő személy! Nem csak a materiális életem omlott akkoriban össze, hanem az a kép is, amit gyerekkorom óta őriztem magamban Jézusról. Ő nem szentkép, nem szobor, nem „Jézuska”, hanem az Isten fia, aki él!

Ezután szinte megszállottként kerestem a találkozást Vele. Apukám nyomán református istentiszteletre (Kálvin tér) és a megszokott katolikus templomokba jártam, amilyen sűrűn csak tudtam – volt, hogy minden nap. Prédikációs könyveket vásároltam, Bibliát olvastam a segítségükkel, a rádióban vallási félórát hallgattam. Egyet tudtam addigra biztosan: azt akartam, hogy változzon meg az életem az Úr segítségével. Leborultam elé és

kértem, hogy történjen meg, aminek meg kell történnie, vesszen oda minden, de vesszen velem a régi életem is, az általa kijelölt úton akartam járni.

Ezt az utat szerettem volna Lacival együtt járni, de Ő akkor még távol volt az Úrtól, annak ellenére, hogy sokat beszéltem neki a hitemről. Ő baptista gyökerű volt, de az édesanyja elhagyta lánykorában a családi fészket, a hívő szüleit, testvéreit és a gyülekezetet is és dacosan ateista szellemben nevelte a két gyermekét.

Laci: A kiszolgáltatottság érzését együtt éltük át Andival. Az életünk, a jövőnk megoldását egy lakástól vártuk, aminek az értékesítéséből majd családot alapíthatunk. Azt gondoltam, hogy ez egy olyan helyzet, amin csak a csoda segíthet, de valójában semmiféle csodában nem hittem. Elvesztettük a lakást és az összes ingóságot, én pedig

pogány módra lottószelvényeket töltöttem ki. Andi erre nagyon mérges volt. Se ő, se én nem tudtuk, hogy az Úr valóban csodát készített elő, bár az eszköz tényleg szokatlan hívő szemmel vizsgálva. Nagy összeget nyertem az egyik szelvényvel. Pont annyit, amilyen értékű az elvesztett lakás volt. De valójában ennél sokkal többet nyertem! Ez olyan erővel hatott rám, hogy rádöbbenem, van valaki, aki Gondviselő, akinek hatalma van, és ezért érdekelni kezdett a személye. Olvasni kezdtem a Bibliát, istentiszteletekre jártunk, immár közösen. Kimondhatatlan hálát éreztem, hogy az Úr megismertette magát velem. Megértettem, hogy milyen istentelen úton jártam addig nélküle, és már soha többet nem akartam azon az úton járni. Azt is megértettem, hogy akit Ő kiválasztott magának, azt annak ellenére is megtalálja, ha nagyon távol van tőle. Mint az elkóborolt bárányt a nyájából, úgy terelt vissza engem Jézus a hívők családjába, visszakerültem anyukám elhagyott hívő családjába is. Hálás vagyok mindenért, amit Tőle kaptam: a hitet, a lelki békét, a feleségemet, gyermekeimet, a gyülekezetet.

Hálából szolgálunk neki mindketten, én presbiterként, Andi a gyülekezeti gyermekmunkában. Isten áldását érezzük abban is, hogy ketten járhatjuk az Úr útját, és azóta is szüntelen formál bennünket.

Állandó alkalmaink

Istentisztelet:	vasárnap 9:30 <i>Az istentisztelettel párhuzamosan gyermek-istentiszteleteket tartunk 3 korosztály számára, valamint baba-mama szobák állnak a totyogókkal érkezők rendelkezésére.</i>
Gyülekezeti biblióra:	kedd 18:00
Baba-mama kör:	csütörtök 9:30
Ifjúsági bibliórák:	péntek 18:00 (középiskolásoknak) vasárnap 17:00 (18 év felettieknek)

Elérhetőségeink

Budapest-Békásmegyeri Református Egyházközség

Cím: 1039 Budapest, Csobánka tér 8.

Fogadóórak: telefonos egyeztetést követően bármikor

Lelkipásztor: Sípos Aba Álmos

Mobil: +36 30 520-7292 **Tel./Fax:** +36 1 243-4689

Email: lelkesz@refbekasmegyer.hu **Weboldal:** www.refbekasmegyer.hu

Közösségünk továbbra is kizárólag önkéntes adományokból tartja fenn magát. Ha szeretné szolgálatunkat anyagilag támogatni, személyesen a lelkési hivatalban, vagy istentiszteleti alkalmak idejében az iratterjesztésben teheti meg, illetve az alábbi bankszámlára történő utalással:

K&H Bank – 10201006-50142251-00000000

Ahogy eddig is hálás szívvel vettük, továbbra is kérjük adózó testvéreink adó 1+1% felajánlását, egyházunk és gyülekezetünk alapítványa javára.

Református Egyház: 0066

Békásmegyeri Lakótelep Templomépítése Alapítvány: 19676906-1-41

Ezúton is köszönünk minden anyagi, természetbeni támogatást, valamint imádságot, amivel a testvérek gyülekezetünk szolgálatát támogatják!
